

FOLK OG LAND

NR. 33 — 9. ARGANG

LØRDAG 22. OKTOBER 1960

LØSSALG 65 ØRE

Fru Aase Storsæter
Mjøndalen 21 B

Tanker 15 år etterpå Quislings regjeringsdannelse 9. april 1940

Slik fikk amerikanerne dømt minister Funk

Mandag 24. oktober, er det femten år siden Norge tok livet av sin store sønn Vidkun Quisling nede på Akershus festning. Han falt som han hadde levet, stolt og modig. Som alltid har det vist seg, at vel kan man tilintetgjøre legemet, men ikke ånden. Selv materialismens marxistiske forkjempere er blitt klar over det.

En gammel venn av familien, Quisling forteller at Vidkun Quislings mor, den gamle prostinne Quisling tidlig i tredveårene sa til ham at hun var så redd for Vidkun. Jeg er redd for at de skal ta livet av ham, sa hun, for han er så langt foran sin tid. Den gamle prostinne opplevet heldigvis ikke at hun skulle få rett i disse dystre forutanelser. Men det begynte visst etterhvert å gå opp for det norske folk at det har handlet ille, at det har berøvet seg selv en mann som så langt inn i fremtiden og som ville det gode for sitt folk.

I forbindelse med dette dystre minne gjengir vi nedenfor en artikkel av O. K.: «Hvorfor dannet Quisling regjering 9. april 1940?» Den inneholder en rekke interessante synspunkter, som i dag må kunne diskuteres uten affekter.

Det er ganske mange folk som sier at hvis Quisling ikke hadde dannet regjering 9. april, så hadde han i dag vært den selvskrevne leder for opposisjonen i Norge og i Europa. Hvorfor dannet han så regjering? I anklagen mot ham heter det: «I tiden før 9. april 1940

— således i midten av desember 1939 da han hadde en konferanse med Hitler i Berlin — drøftet tiltalte med tyske myndigheter spørsmålet om en tysk okkupasjon av Norge og Norges innlemmelse i en storgermansk statsdannelse under Tysklands ledelse.»

Er den anklagen riktig? Har Quisling noensinne tenkt å føre Norge inn i en slags stortysk statsdannelse?

Til dette kan man svare et absolutt nei. Han så lenger enn dette.

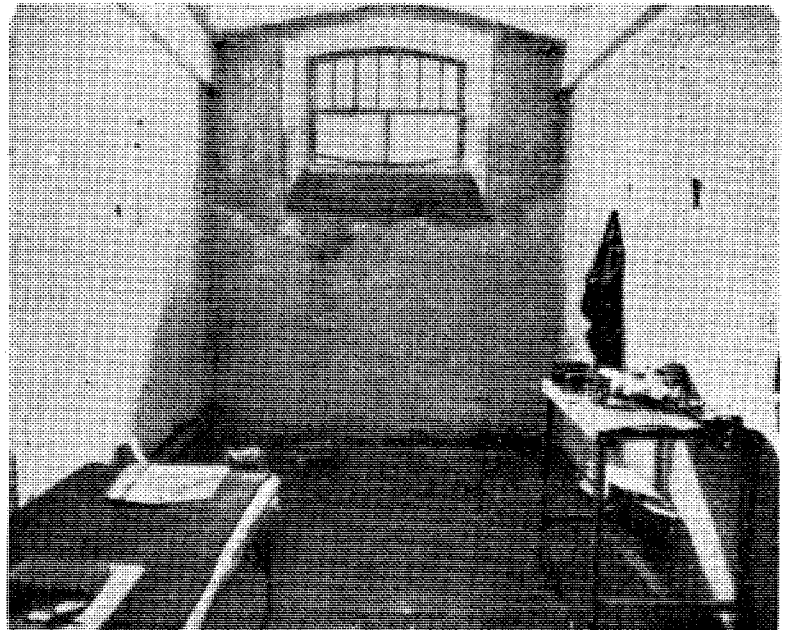
Men hvorfor dannet han da regjering 9. april 1940?

Quisling hadde to grunner til sin handlemåte. Først mente han at den aktuelle situasjon krevet det. Der næst var han ledet av en indre religiøs-filosofisk drift, betinget av hans pliktfølelse og av troen på den seerevne han hadde fått.

Quisling var i 1939 kommet til den overbevisning at ledende menn bak folkets rygg hadde oppgitt landets nøytralitet og samarbeidet med England, noe han mente uvegerlig ville føre Norge inn i krigen og ulykken.

Han mente at den eneste utveien til å undgå å bli rammet av krigen, var å bryte denne hemmelige forbindelsen med England og isteden inngå et nøytralitetsforbund med Sverige. I denne sin oppfatning får han full støtte av den daværende norske sendemann i Moskva, Einar Maseng, som gjør nøye rede for den i sin bok «1905 og 1940». Han skriver bl. a.: «Av partiene i Norge var det bare det ubetydelige partiet under Quislings ledelse som ville, med heles Norges og Nordens (Sveriges) egne midler, holde landet utenfor krigen, d.v.s. sette opp og bruke alle tilgjengelige forsvarsmidler

Hvorledes en lager «autentiske» filmer

En av sellene for Nürnberg domstolens tiltalte.

I «Weltpresse» nr. 106 for 7. mai 1946 leser vi under tittelen «Rystende anklagefilm mot Funk — SS' «bankforretninger»:

«Anklagen mot den tidligere president for den tyske riksbank og nazistenes økonomiminister Walter Funk, vil støtte seg på en film som ble opptatt av de allierte i kjellerhvelvingene i Riksbanken. Billedstrimlen viser blant andre gullgjenstander som her ble oppbevart som regjeringen Hitlers «gullreserve» også gulltenner, som

stammer fra ofrene fra konsentrasjonsleirene. Funk bestrider å ha visst noe om sendingen av disse tenner til Riksbanken.»

I juli 1953 skrev «Neue Front», Wien:

«I sin beretning om Nürnbergprosessen, som bygger på dokumentarisk materiale og som et tysk illustrert ukeblad har bragt, meddeler Hans Fritsche at man fullstendig overrumplet den gamle og syke mann (Funk). — «Ble det deponert gull» (Forts. side 8)

for å holde ute av landet begge krigførende partier.» (Side 164).

*

Men det gikk altså ikke.

Quisling så da som eneste utvei til å redde landet etter det han så som styrernes svik, hvis engelskmennene

Forts. side 6

Et glimt fra de bevegde dager fra 9. til 15. april 1940 Quisling med ryggen til går inn i bilen utenfor Stortinget.

Aftenposten

Statistikken

budt.

Martha

ore nye lyske troppe

rker landsall i Oslo.

All privat bilkjøring

forbudt idag

Quislings regjeringsdannelse kom overraskende på tyskerne og de var lite begeistret, men Osloavisene med Aftenposten i spissen hilste den nye statsminister med stort oppslag og intervjuer.

133

Jødene driver selv rasediskriminering

«Göteborgs-tidningen» skildrer forholdene i deres stat Israel

I alle land er jødene de første til å slå ned på alt som med mer eller mindre rett kan kalles «rasediskriminering».

Det var derfor med en viss forundring at man for en tid siden kunne lese en 5-spaltet artikkel i Göteborgs-Tidningen (13.9.) om rasediskriminering i — — Israel.

Artikkelens forfatter nevner det svelg mellom fattig og rik som best kan konstateres i forskjellen mellom de fashionable gater i Haifa og et steinkast borte slumkvarterene Wadi Salib. Ved foten av Karmel en bebyggelsens eleganse uten sidestykke i Israel, så å si vegg i vegg med forfallne fattigkvarterer med krokete, smale smug og trapper, søplekasser fulle av råtnende avfall med hele svermer av fluer og lekende barn.

I dette strøk kom der et plutselig opprør med brannstiftelser, vindusknusing, steinkasting — en blind vandalisme som protest mot den tilstand de fra Marokko innvandrede jøder ble budt i jødernes egen stat Israel.

Disse opptøyer, og denne forbitrelse viste at sammensmeltningprosessen mellom jøder fra forskjellige deler av verden var en fiksjon, sier artikkelens forfatter.

Det som utløste eksplosjonen var at en politimann i opphisselse hadde avfyrt et revolverskudd mot en beruset marokkansk jøde som var gått til angrep med tomflasker på fire politibetjenter. Et rykte spredte seg om at marokkaneren var blitt drept under bataljen, og det førte til eksplosjonsartede opptøyer.

I de følgende uker fulgte nye voldshandlinger.

Nevnte bydel, Wadi Salib, ligger nær havnen i Haifa, og innvandrerne fra Nord-Afrika «behøvet ikke å gå særlig langt med sine knytter for å ta de forlatte boliger i besittelse».

Det var de tidligere Palæstina-araberes hus, som ble «tatt i besittelse» av 15 000 innvandrede jøder, og av dem omtrent halvparten fra Nord-Afrika. De var vant til å bo i byer og vegret seg mot å bli overført til landbruket.

Det lyktes noen av dem å komme på den grønne gren, heter det, og de flyttet fra Wadi Salib. Men for mestepartens vedkommende ble de boende i dette distriktet. De manglet som oftest kvalifikasjoner og fikk dårlige jobber, hvilket igjen tvang dem til å bli boende i de forfallne røner.

Wadi Salib er en slum der elendigheten ikke står tilbake for den de opplevde i Nord-Afrikas ghettoer, heter det.

Diskriminering (Bladets mellomtittel).

«De nordafrikanske jødene er overbevist om at de er utsett for «rasediskriminering». Kan man bare snakke jiddisch blir man tatt i mot som den fortapte søn. Men vi kan ikke jiddisch og det tar tid å lære seg hebraisk». Og videre heter det at i de forløpne 10 år siden ankomsten har bitterheten akkumulert.

— Det begynte da jeg kom fra Marokko i 1947 og ble deportert til Kypem av britene, forteller en mann som satt overfor artikkelens forfatter på en sjusket kafé i Wadi Salib. Han hadde sittet i over ett år i en interneringsleir på Kypem. Innvandrere fra Europa fikk reise til Israel først.

— Jeg var med under selvstendighetskrigen (?) — forteller den marokkanske jøden — — det var den eneste gang jeg hadde følelsen av å bli akseptert som en likestillet for da trengte man oss —. Da krigen sluttet fikk de europeiske jødene de beste husene i Wadi Salib. Byens myndigheter, velferdsorganisasjoner, Jewish Agency, alle favoripa».

Det heter videre i artikkelen at Israels befolkning på to millioner er «en mosaik av minoriteter». De som er født i Israel kalles «sabras» og utgjør ca. 30 prosent. De øvrige to hovedgrupper er aschkenazer (europeiske jøder) og sefarder (orientalske og afrikanske jøder); disse igjen er splittet i mange forskjellige grupper.

«La så være at jeg ikke kan påta meg kvalifisert arbeide», sier marokkanerjøden til intervjueren. «Men betyr det at mine barn også må bli håndlangere? Vi har ikke råd til å gi våre barn en bedre utdanning, deres fremtid er like håpløs som vår egen».

Det heter videre i artikkelen at noe av de marokkanske immigranternes mistenksomhet overfor den franske koloni-overklasse er overført på administrasjonen i Israel, og de toneangivende blant de fra kalles «rase-diskriminering». Europa innvandrede jøder. Marokkaner-jødene føler seg diskriminerte og hevder at de europeiske jødene tar på seg en overlegen mine og ikke vil omgås sine marokkanske brødre.

En nyttig lærepeng. (Bladets mellomtittel).

Under denne mellomtittel heter det at det ikke kan bestrides at der eksisterer «en sosial rase-barriere i Israel. Folk omgås helst sine like. Og

Monument over de japanske martyrer

Den 15. august i år ble det til ære for de 7 martyrer avslørt et monument på toppen av det 350 meter høye fjell Mistune i Mikawa-parken. Dette monument ble reist som et æresminne om «krigsforbryterne» som i 1948 ble dømt til døden av Den Internasjonale Militærdomstol, og hengt. Statsminister Tojo, utenriksminister Hirota og fem generaler.

Innskriften på granitmonumentet lyder således: «Disse martyrer ble på grunn av tilbakevirkende lover henrettet etter at nasjonen ble tvunget til kapitulasjon av U.S.A. atombomber og på grunn av at Sovjet brøt ikkeangrepsspakten med oss. Vi vil kaste vårt blikk over Stillehavet, og påny reise spørsmålet om, hvem som var skyld i krigen».

Dette siste spørsmål er forlenget løst, så den japanske måte å uttrykke seg på er meget forsiktig.

Var det til innvielse av dette monument Ike hadde tenkt seg, da hans innbydelse til å besøke Japan ble trukket tilbake?

Før Vesten får rensset seg for det rettssvineri seierherrene ble beflekket med etter 1945, er det intet de skal ha sagt Verdenskommunismen. De er ved Gud ikke ett hår bedre enn Krustsjov, Kadar & Co inntil de har gått i seg selv og bekjent sin synd.

H.F.K.

Dødsfall

Johan Skårås på Bryhni i Romedal døde plutselig den 12. oktober i full virksomhet. Johan Skårås var en av Hedemarkens mest fremragende jordbrukere. Han hadde en landskjent besetning, og hadde fått NRF's medalje for sin innsats som oppdretter. Han var en av de mange tidligere NS-bønder som nød den høyeste aktelse innen sin bygd.

A. L.

i det minste i denne første generasjon vil det store svelg i utdanning og tradisjoner holde disse skranker intakte».

Så langt den svenske avis. Vi har ikke sett noe om den i Israel praktiserte rasediskriminering i norske aviser.

Derimot er pressen oversvømmet av mere eller mindre usaklige og overdrevne, halvssanne og usanne beretninger om rasediskrimineringen i andre land, f. eks. Sør-Afrika, Sambandet og i Little Rock og andre deler av verden, og ikke minst er det jødene som

Apropos Krigsforbrydelser

Der er jo den Mærkværdighet ved dem, at de synes at være et kært og uopslideligt Samtaleemne, naar de er begaaet af Tyskere eller imod Jøder men derimod synes at være knap saa interessante, naar det er Amerikanere, Russere eller Englændere, der har dem paa Samvittigheden — eller naar det er Japanere eller Tyskere, der har været Forbrydelsernes Ofre.

Som efter en hemmelig Ordre fyldes Vestens Biografer for Tiden af kommunistiske Hetz-Film mod Stalins allierede i 1939, Hr. Hitler — under stor Jubel fra en sørgelig ensrettet Presse, der samtidig gaar med Harefod henover den Kendsgærning, at en amerikansk Præsident i 1945 lod to Atombomber dræbe og livsskade Japanere i Hundredtusindvis, skønt Alverden nu er oplyst om, at Japan flere Uger i Forvejen havde tilbudt at kapitulere — maaske den sidste Verdenskrigs største og sørgeligste Krigsforbrydelse.

En afslørende Replik af

den gamle Krigsforbryder Churchill er nys blevet offentliggjort af Lord Ismay i hans Bog om Samarbejdet mellem de to Mænd under Krigen. Lorden fortæller, at Churchill i en Samtale om «Dom-Stolen» i Nürnberg slog ud med Haanden og sagde:

«Dette viser, at det er overordentlig vigtigt at vinde, hvis man kommer i Krig — Du og jeg vilde sidde kønt i det nu, hvis vi havde tabt!»

Med disse Ord understreger den gamle engelske Kyniker Sandheden i den Kendsgærning, som ogsaa staar at læse i min lille Bog «Historiens Dom», at det eneste sande Grundlag for «Nürnbergretten» og alle Tusinder af Efterlignere i Efterkrigsaaene er dette, at det er en «Krigsforbrydelse» at tage en Krig — eller som «Retten»s Mænd saa smagfuldt udtrykte det herhjemme i 1945 «at have holdt paa den gale Hest!»

Hvidovre i Oktober

Frede Jordan

En ridderlig fjasko?

I det kjente engelske blad «Times» stod det 10. desember 1952 i forbindelse med en anmeldelse av den offisielle historieskriving om Norgesfelttoget under titlen «En ridderlig fjasko» (A Gallant Fiasco) blant annet følgende, som de mest underutviklede i Norge (blant dem lærerne) bør merke seg:

«Storbritannia arbeidet med en modifisert versjon av den opprinnelige plan for sikring av Narvik, og noen troppeenheter var faktisk blitt innskipet på krigsfartøyer da Hitler slo til tidlig om morgenen 9. april. Med unntagelse av Oslo, som aldri var med i våre planer, utgjorde de øyeblikkelige tyske mål i Norge nøyaktig (og uunngåelig) de samme havnebyer, hvis okkupasjon de allierte i adskillige måneder hadde klekket ut planer om» («assiduously plotting for months»).

Under rettssaken mot admiral Raeder i Nürnberg, ble angrepet på Norge karakterisert som «den grovste internasjonale forbrytelse» og admiralen ble idømt livsvarig fengsel. Men det var riktig nok av det internasjonale motstykket til de norske «domstoler» som vel best ble karakterisert av den russiske representant general Nikitsjenko under forberedelsene til

«rettergangen»: «Vi har her å gjøre med hovedkrigsforbryterne, som allerede er kjent skyldige og hvis domfellelse allerede er blitt forkynt ved de to konferanser i Moskva og Jalta av regjeringssjefene».

Senere erklærte den samme herre, som ble utålmodig over alt Vestens rettskyklari: «Den kjennsgjering at naziførerne er forbrytere, er allerede blitt fastslått. Rettens oppgave består bare i at man fastslår den enkeltes skyld og utmåler den nødvendige straff».

Og hvis heller ikke dette skulle være klar nok tale, skal vi sitere nok en uttalelse av denne admiral Raeders bolsjevikiske dømmes, general Nikitsjenko: «Det er riktignok blitt vedtatt at fangene skal underkastes en prosess for en rett, men hensikten med denne rettergang er under enhver omstendighet å straffe forbryterne. Anklagernes rolle skal mere være den å hjelpe retten: det kan ikke være tale om at dommeren har karakter av en upartisk parsoff».

Nei, det kunne nok ikke det — hverken i Tyskland eller i Norge.

Skarp konkurranse

Den tysk-svenske jødes filmsannheter om hakekorset lager besøksrekord på Oslo kinoene, forteller Aftenposten gledestrålende. Filmen har bare hatt én alvorlig konkurrent tidligere, nemlig «Fjols til fjells».

Mika.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:
 ODD MELSOM, ansvarlig
 ALEXANDER LANGE

Bitre frukter

Det skriftens ord at på fruktene skal treet kjennes, burde en ta mere i bruk når det gjelder å bedømme både folk og begivenheter, for det gir jo et ubestridelig og logisk utgangspunkt for enhver vurdering.

Ut fra en slik betraktning er det naturligvis så at Hitlers politikk må sies å ha vært temmelig mislykket, siden den førte til at Tysklands fiender fikk anledning til samlet å kaste seg over landet og tilintetgjøre både Hitlers fredsværk og hele det gamle tyske rike.

Men hvorledes forholder det seg så med den politikk de vestallierte førte og som storparten her i Norge iallfall tidligere syntes var så vellykket?

Nå er det jo slik at Churchill ingen hemmelighet gjorde av at hans mål var å knuse den tyske konkurrent, som en ikke hadde fått skikkelig avlivet i første verdenskrig, men her hjemme er det likevel god latin å fortelle barn og umyndige om den krigsgale Hitler og de offervillige vestmakter som tok på seg krigens byrder bare for å beskytte Polen.

La oss da som et tankeeksperiment akseptere all denne stormaktsedelheten, og med skriftens ord spørre hvilke frukter så denne politikk har båret.

Det er vel ingen som kan bevise i dag at Hitler ikke ville ha nøyet seg med å få ordnet Danzigspørsmålet, denne den siste store anstøtssten i det ydmygende Versaillesdiktat som han hadde blåst til kamp mot. Hadde han andre aspirasjoner så gjaldt de det Sovjetsamveldet som er alle gode vestmaktens bitre fiende i dag. Og som de vel gjerne ville ha stykket opp.

Reddet så England og Frankrike Danzig og Polen, dette edle formål som de satte en hel verden ibrann for? Reddet de uavhengigheten til Polen og friheten for de polakker som var Englands og Frankrikes venner?

Dagens sørgelige kjennsgjerninger forteller vel litt om det. De nasjonale polakker som kjempet på Englands side etter at deres eget land var tatt fordi det ingen hjelp fikk av vestmaktene, de sitter fremdeles, i den utstrekning de overlevet, i England — men nå som evig landflyktige. Danzig og korridoren og enda noen flere tyske områder er fremdeles knyttet til de tidligere polske områder — bortsett naturligvis fra de som russerne beslagla da tyskerne hadde nedkjempet Polen og som de ikke vil gi slipp på igjen —, men til gjengjeld har dette Polen som skulle reddes mistet enhver selvstendighet og regjeres av en flokk russiske lakeier, beskyttet av røde panservogner. Og Polens mange jøder led en hård skjebne i den kamp som fulgte mellom russerne og tyskerne, da millioner ble ført østover og forsvant i de russiske slaveleire, mens andre hundretusner falt under opprør mot den tyske okkupasjonsmakt og som spioner og motstandsfolk for England. Kunne noen fått det verre om Hitler hadde fått korridoren? Eller til og med hele Polen?

Vi skulle tro at iallfall polakkene, bortsett fra de røde lakeier, i dag kan styre sin begeistring over Englands forsvaret av Danzig og korridoren, så det lar seg vel uten videre slå fast at fruktene av denne politikk er så bitre som de kan bli.

Og fruktene har drysset ikke bare over Polen, men over hele den østlige del av Europa. Det er de samme frukter som i dag også gjør at hele verden lever på en vulkan i skrekk og uro, at hele menneskeheten er truet av undergang i blod og atomstøv.

Slik kunne en naturligvis også prøve den norske Nygaardsvoldregjeringens gjerninger på de frukter de bragte Norge. Vi overlater det til våre lesere.

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Deutsche Handelskammer in Norwegen ble stiftet i 1940 etter den tyske okkupasjon av Norge. En måtte søke skriftlig om å bli medlem og styret innvilget eller avsto ansøkingene. Vi fortsetter nedenfor offentliggjørelsen av den overmåte interessante medlemsfortegnelse, som på en ytterst forbausende måte viser hvor mange og hvor gode og hvor fremtredende norske næringsdrivende det var som heller ikke oppfattet dette at Norge var i krig etter å ha kapitulert betingelsesløst. Men så var det da også bare NS-medlemmene blandt dem som ble straffet for misforståelsen.

Fortsatt medlemsfortegnelse:

A/S Risto Fabrikker, Keks- u. Limonadefabrik, Drammen.

Otto Robsahm & Co. A/S, Manufakturwaren, Karl Johans gt. 15, Oslo.

Olaf Røer, Kohlenagenturen, Tollbugt. 1 b, Oslo.

Roald Røhne, Eisenwarenagenturen, Valkyriegt. 3, Oslo.

Erik Rolfsen, Klippfisch- u. Fischkonservenexport, Kristiansund N.

Disponent Jens Rolfsen, Prinsens gt. 4, Oslo.

Jens Rolfsen & Søn A/S, Eisen- u. Stahlvertretungen, Prinsensgt. 4, Oslo.

Rønneberg Hansen & Co., Maschinenagentur, Versicherungs- u. Edv. Storms gt. 5, Oslo.

Rosenberg & Co., Kolonialwaren- u. Weinagenturen, Tollbugt. 8 Oslo.

Sverre Røss, Gürtelfabrikation, Kirkegt. 17, Oslo.

A/S Rowal, Elektroagenturen, Klängenbergt. 4, Oslo.

Røwde & Co., Gummischuhzeug, Manufakturwaren, Gunnerusgt. 2, Oslo.

Storpolitikk

Under store trompetstøt fra det VG som søker en platform for all sin borgerlige upolitiskhet etter at folk begynner å bli lei av alt heimefrontpratet, har de såkalte sentrumspartier endelig født den ventede mus.

Under frontaledebatten la Borten, som representerer det virkelige Senterparti, men som imellom synes å glemme det, frem en fellesuttalelse, som vel da er ment å skulle være det store alternativ til dagens Arbeiderpartipolitikk, det som skal vekke det norske folk til dyst og få det til å kvitte seg med det mosegrodde styre vi har.

En må formodentlig være par-

Og vi ber dem også tenke over hva det er for slags frukter som allerede knopper seg på dagens ansvarslose krigspolitikk — for lumpne dollars og for å opprettholde løgnen om «det nøytrale Norge» som ble skammelig overfalt i 1940.

«Folk og Land»

trenger hjelp!

En mindre forhøyelse av bladpengene
 fra januar 1961

Som alle vel forstår, har det ikke vært mulig å gi ut avisen for de penger som hittil har gått inn i abonnement. Alle priser har steget og stiger stadig og annonser har vi jo omtrent ikke fordi vi blir boikottet.

Vi har ført en evig kamp med økonomien og det er nærmest et under at vi har kunnet holde det gående. Når vi det har kunnet, så skyldes det den enestående offervilje en stor del av våre abonnenter har vist ved å gi oss økonomisk støtte ut over de nominelle bladpenger.

Selv dette har imidlertid ikke vært nok til å dekke utgiftene, og gjeld og vanskeligheter stiger derfor stadig.

Vi er nå kommet til det punkt at noe må gjøres skal vi kunne holde utgivelsen igang som hittil. Avisens styre har da fattet vedtak om å forhøye bladpengene til kr. 30.— pr. år og kr. 15.— pr. halvår fra 1. januar 1961. Tillegget for avisen i lukket omslag blir som hittil kr. 10.— pr. år eller kr. 5.— pr. halvår. Løssalgspisen blir kr. 0.75.

Vi håper våre lesere vil ta dette med godt humør, og at

den ekstra støtte vi er nødt til å ha også utenom dette, tross forhøyelser likevel vil fortsette å komme. Vårt budsjett er så lavt som det er mulig å gjøre det, men det koster nå engang så meget å gi ut en avis som boikottes på alle hold og som praktisk talt ikke har annonser. Vil en ha en slik avis må en derfor betale det den faktisk koster.

Og det tror vi våre lesere vil, hvis vi da kan dømme etter alle de hyggelige brev vi får. Det er rørende å se den kjærlighet og interesse avisen omfattes med, og vi tror og håper at vi skal kunne ri stormen av også denne gang — med våre abonnenters og gode venners hjelp. Det ville jo være en skam om våre motstandere og forfølgere skulle triumfere over sannheten og retten nok engang. La det ikke skje!

Det er også av betydning for oss at våre abonnenter betaler for året 1961 snarest mulig. Giroblanketter vil medfølge avisen 29. oktober, men det er naturligvis intet iveren for å sende bladpengene allerede straks.

Styret.

Forskjell på folk

En kjent norsk filmmann har med våpen i hånd og maskert med en nylonstrømpe forsøkt å rane postgirokontoret i Oslo. Han mislykkedes og ble knepet. Nå skal ikke vi legge sten til byrden, men det er pussig å merke seg hvorledes alle byens aviser etter beste evne forsøker å undskylde mannen, han var utilregnelig og deprimert etter å ha pådratt seg en enorm gjeld, og etter å ha levet et ødselt og utsvevende, men dog bekymringsfullt liv, he-

ter det. Grunnen til all denne sympatien er at mannen har spillet en viss rolle blant de nordmenn som kjempet for England under verdenskrigen og at han senere i forskjellige filmer har forherliget slik innsats. Vel og bra. Vi synes filmprodusenten dengang gikk renslig og modig inn for det han mente var riktig og at han fortjener medfølelse. Men en merket ingen slik medfølelse da en tidligere norsk frontkjemper for en tid siden forgrep seg på noen penger han hadde inkassert for et svensk firma han var ansatt i. Og den kunne vel vært like godt på plass, for han fikk ikke ære og berømmelse for sin heroiske innsats på østfronten, bare fengsel og forfølgelse. Han fikk heller ikke anledning til å kjøre i dyre biler og feste på dyre restauranter. Han hadde nok med å oppholde det nakne livet. Så det er forskjell på folk — også i forbrytelsen.

Her blafrer såvisst ingen nye faner i vinden. Her finner en såvisst intet alternativ til den ulykksalige utenrikspolitikk som føres. For her får alle i pose og sekk — tilogmed i Arbeiderpartiets gamle poser og sekker.

Vi frykter styggelig for at Senterpartiet er iferd med å selge sin førstefødselsrett for en rett stortingsmannslinser!

«Bak kulissene»

Frankrikes sammenbrudd

General Weygand foretok straks en omfattende inspeksjon av stillingene. Her forlater han en høyere kommandoplass ved havet på nordfronten.

General Weygand foretok straks en omfattende inspeksjon av stillingene. Her forlater han en høyere kommandoplass ved havet på nordfronten.

de beslutninger som det etterfølgende ministerråd uten statssekretærene med republikkens president som leder så avgjør. I kabinettsrådet diskuterer man fremdeles saken, og det er nettopp det Daladier vil: diskusjon. Reynaud undertrykket raserianfall. Som om det fremdeles skulle være tid til diskusjon! Men han mister ikke besinnelsen. «Jeg vil underrette republikkens president», svarer han formelt.

Reynaud er igjen Lebruns værdse. «Vi avholder et nytt nettsrådsmøte uten statssekretærene slik at det kan gå hurtig», sier Reynaud til Lebrun.

«Etter et kvarters forløp kommer De til og så begynner ministerrådet», ble det sagt.

«Men først må jeg tale med Pétain!», sier Lebrun.

Klokken 9.20 aften, Marskalk Pétain har kommet til republikkens president. «Hva mener De om den militære stilling?» spør Lebrun.

Marskalken svarer at den er vanskelig, men den kan gjenopprettas hvis man holder Aisne, Somme og Maginot-linjen.

«Hvilken general mener De er best skikket til en slik oppgave?» spør presidenten.

«En eneste, Weygand», svarer Pétain.

Mån tilkaller general Weygand. Han er hjemme i Rue César Franck og han kommer straks til Pétain på til.

Marskalk Pétain taler med ham, og general Weygand sier: «Jeg er helt villig til å ta på meg en slik oppgave. Men jeg vil at alle de som er ansvarlige for den nåværende situasjonen skal bli holdt ansvarlige for det som har skjedd.»

«Du må ikke tenke på hvorledes det vil virke på publikum hvis du nå trer tilbake!» Og de andre bestyrker ham dette — bare Mandel tier til det. Han varer, denne den nasjonale ulykkes stund er hans største sjans — han regner over hva sagt i øl og røyk kan gi ham.

Endelig blir man faktisk enige om et kompromis. Gamelin blir erstattet med Weygand, Daladier avgir posten som forsvars- og krigsminister til Reynaud og får isteden utenriksdepartementet — så forblir Daladier iallfall i

En nydemokratisk helt

Mannen som vitnet mot «antisemittene»

Også norske aviser har bragt rørende meldinger om det tapre tyske vitne som avslørte endel antisemitter i byen Köppern, dette gjenglemte nazirede. Under et kråk i lokalene til en kafe, hvis innehaver var jøde, skjelte vert og gjester hverandre gjensidig ut, men da det som kjent er forbudt å skjelle ut jøder, ble noen av gjestene satt under tiltale og dømt av retten etter at ett eneste vitne hadde bekreftet den jødiske innehavers påstander. Derefter ble imidlertid dette vitne på det skammeligste boikottet av hele byen, slik at hans forretning holdt på å gå konkurs. Et hollandsk blad tok seg av den naziforfulgte, det ble foretatt store innsamlinger til ham i dette menneskevennlige landet til Anne Franks far og hele verdenspressen felte tårer. Her er fortsettelsen av historien, som de norske aviser ikke har bragt og neppe kommer til å bringe. Vi henter den fra Deutsche Wochen-Zeitung:

Den lille by Köppern hadde fått internasjonal berømmelse. «Brennpunktet for antisemittiske utskeliser», fikk avisene. Den faktiske begivenhet: Under et slagsmål i Café Sumpf skal det være falt antisemittiske ytringer. Fjeren av lokalet, Sumpf var på grunn av sin jødiske tro ikke blitt tilstrekkelig påvirket av nevnte antisemittiske ytringer.

Mandels opprykning til en så viktig post som innenriksminister.

«Men alt foresår i største hast. Deres oppgave var å undersøke stillingene, og så å gi uttrykk til nettopp fattede vedtak. De som fikk resultatet, er det bare én, nemlig Pétain og Weygand, som svarer, så kan det ikke stå i regning at man ikke kan gjøre det samme!»

Mandels opprykning til en så viktig post som innenriksminister.

Churchill under et av sine besøk i Maginotlinjen.

denne Café Sumpf — nomen est omen — var en innredning for våre amerikanske befriere, som moret seg der med sine damebekjentskaper. Som følge av det nazistiske opprør i denne Café Sumpf ble i en påfølgende rettsforhandling noen borgere av nazibyen eksemplarisk dømt. Hovedvitne for anklagemyndigheten var en forretningsmann Max Kaufmann. Caféier Sumpf har imellomtiden emigrert til sine gjesters hjemland Amerika.

Men tilbake var hans venn Kaufmann, den eneste hvis vitneprov retten godtok, mens 35 vitner sa det motsatte. Kronvitnet Kaufmann gjorde seg ikke særlig elsket av denne grunn. Imidlertid viste han nå sin store forretningsmessige begavelse. Han alarmerte verden om at hans forretning ble ødelagt under den forferdelige antisemittiske terror. Dette offer måtte hjelpes! Verdensoffentligheten bevet av gys og medlidhet.

Ledelsen av felttoget mot nazibyen Köppern overtok den nederlandske ukeavis «De Spiegel». «Weserkurier» skriver herom:

«Beretningen i den nederlandske ukeavis vakte stor oppsikt i Nederland. Kaufmann og hans familie ble innbudt til en rundreise i Holland i påsken. Da han kom tilbake kunne Kaufmann berette om nye utskeliser — Et «Hjelpfond Kaufmann» vokste herunder til 17.000 gylden og nederlandske emigranter i Kanada tilbød seg å adoptere den heltmodige vognmann, samt å betale reise penger over for ham og hans familie —».

Eare fordi han sa sannheten», berettet «Springer-Auslandsdienst» for den innlandske presse, kom Kaufmann ut for en blagskame. Han ble boikottet i løpse til han gikk konkurs med sin vognmanns- og «rosbedrift», jamret byrået videre. Men det onde som hadde skjedd, det ville de gode uttendinger gjøre godt igjen som vanlig og byrået føyet, trøstende til:

«Som kanskje den første tysker etter krigen ble Kaufmann som kom til Holland sammen med sin frue etter utbydelse, såilst med jubel og blomster. Han avslø dog flere tilbud om arbeid —»

Da imidlertid hans dumavislige sønn, som var blitt tilbake i Nederland, «besluttet han seg for å emigrere til Nederland.»

«Som kanskje den første tysker etter krigen ble Kaufmann som kom til Holland sammen med sin frue etter utbydelse, såilst med jubel og blomster. Han avslø dog flere tilbud om arbeid —»

Da imidlertid hans dumavislige sønn, som var blitt tilbake i Nederland, «besluttet han seg for å emigrere til Nederland.»

Elysée

19. mai 1940, klokken 8 aften, Paul Reynaud er hos republikkens president, Elysée. Ministerpresidenten har alltid snakket kort og meget bestemt, men nå klinger ordene hans som hammerslag. «Marskalk Pétain har påny avsatt å overta overkommandoen. Men han er rede til å gå inn i regjeringen som vicepresident og politisk rådgiver hvis Weygand får overkommandoen. Alt avhenger av at Weygand er villig til det.»

Lebrun er meget opphissert. Hvis han bare hadde vært i dette da han for annen gang seg velge til republikkens president, så hadde han aldri stått med på å la seg stille. For et helvete han er kommet opp til å gå inn i regjeringen, og for noen beslutninger, man krever av ham. Og denne grad fullt kris, disse forberedte, hvis man er som lovt, er med i regjeringen. Men er det «Vi kan ikke avsette Gamelin uten med samtykke av Daladier», sier Lebrun etter å ha tenkt seg lenge på den ene siden og på den andre.

«Jeg skal tilkalle Daladier», svarer Reynaud. Det varer ikke lenge før Daladier også finner seg i Elysée. Reynaud tar med ham i kantona til Lebrun, og de to krever. Samtalen varer bare fem minutter. «Hvis Gamelin blir avsatt, så er jeg tilbaketrukket», sier Lebrun.

Det sier seg selv at det er generalen som svarer Daladier på den annen side.

«Det er ministerrådet som avgjør om Gamelin skal fortsette», svarer Reynaud kjølige.

Daladier: «Men det er vanlig skikk ikke å holde ministerråd uten at det først har vært holdt kabinettsråd.»

«Denne lille forskellen er ikke uten betydning i kabinettsrådet deltar ikke bare ministrene, men også understatssekretærene, og der fører ministerpresidenten forsetet og ikke statspresidenten — dette ministerråd forbereder

Bak Oberländeraffærens kulisser

Det bolsjevikiske NKWD's grufulle massebord i Ukraina som ingen svensk film forteller om

Professor dr. Oros, Budapest, medlem av den internasjonale legekommissjon demonstrerer sine fund for kommisjonen.

Også de norske aviser var i sin tid fylt av de kommunistiske beretninger om den tyske minister Oberländers «krigsforbrytelser». Og slik var det i pressen i hele den vestlige verden. Fra de svarteste reaksjonære til de røddeste kommunistiske aviser bar ved til bålet, da det gjaldt å undergrave stillingen til denne minister for de bortdrevne tyskere slik Sovjetsamveldet ønsket det. De nådde også sitt mål, de klarte til og med å svekke den vest-tyske regjeringens stilling på det at det kjære NATO kunne bli styrket. I etterfølgende artikkel av Gunnar Egmont, Bern, som vi henter i «Europaruf» redegjøres det nærmere for hetskampanjen mot Oberländer:

En nærmere undersøkelse av dokumentene i forbindelse med løgnkampanjen mot minister Oberländer gjør hele uforskametheten i denne verdensomfattende hetsaksjon tydelig. Nå står herr

Globke med flere andre her- rer fra Bonn for tur. Man kan faktisk stille opp denne setning: Alt som kommunistene hetser og lyver mot, må være godt, for ellers gjorde de det ikke!

Forbausende er det, at det ved siden av boulevardpressen ikke så meget dreier seg om provins- eller lokalpressen, men langt mere om de såkalte ansette store dagsaviser og tidsskrifter som ved overtagelse av slike østlige nyheter yder bolsjevikene hjelp. Den østlige presse overtok ofte i forvrengt form de vesttyske kommentarer og påberopte seg dem. Påfallende ofte ble herunder det sosialdemokratiske partorgan «Vorwärts» sitert. Og kommunistene betegnet denne avis som et eksempel på anstendighet.

De virkelige hendelser i Lemberg.

Straks etter begynnelsen av felttoget mot Sovjetsamveldet 22. juni 1941 begynte sikkerhetsorganene innen det hemmelige russiske politi med arrestasjon i vestsonen av elementer som etter deres oppfatning var upålitelige. Tusenvis ble folk som tilhørte forskjellige nasjoner innen sovjetområdet deportert eller sperret inne. Da det viste seg at det med sammenbruddet av transportvesnet ble umulig å transportere de arresterte videre til det indre Russland og til Sibir, gikk det ut en radiobeskjed til avsnittskommandantene i NKWD i vest, hvorefter de kriminelle fanger skulle frigis, mens de politiske derimot skulle likvideres.

I Ukraina og dermed også i Lemberg var NKWD-troppene underlagt den i Kiev residerende generalsekretær for KP-Ukraina, Nikita Sergejevitj Krustsjov. Kommandantene for NKWD i Ukraina fikk personlig fra Krustsjov allerede 24. juni 1941 den gjennom radio formidlede ordre om å likvidere de politiske fanger. I de overfylte fengsler i Lemberg og alle andre steder i Vest-Ukraina satte det så inn med massebord, som krevet tusener av ofre.

Efter pålitelig konstatering av det amerikanske Kersten-utvalg, ble det i de skjebnesvangre dage før de tyske troppers innmarsj i hele Ukraina myrdet minst 80.000 til 100.000 mennesker av NKWD's særkommandoer. Ansvarlig oppdragsgiver var generalsekretær Nikita Krustsjov.

I byen Lemberg kunne der etter innmarsjen av de tyske Wehrmachtsdelene med sikkerhet påvises omkring 3.500 døde, som for størstedelens vedkommende var drept av NKWD med nakkeskudd. Det virkelige tall på døde tør ligge betraktelig

Forti. side 7

Mord på krigsfanger

Rommel sammen med sine flysjefer i Afrika.

Liddell Hart, den berømte britiske militæreksperter uttaler følgende som er gjengitt i «Die Strasse», et ukeblad i Hamburg:

«Det er få øverstkommanderendø for noen arme som har gjort så meget for å vise hensyn og vennskap overfor fangede og sårede fiender som den tyske feltmarsjall Erwin Rommel. Det står fast at det bare er Rommels tilbakeholdenhet ved endel alvorlige provokasjoner en kan takke for at anstendigheten blev bevart under krigen i Nordafrika.

Det er forståelig at han ble rystet da han fikk se en oppsnappet britisk ordre om at fanger ikke skulle få mat og drikke før de var forhørt av Intelligence Service. En annen engelsk befaling anbefalte kommando-avdelinger

å drepe fanger når det var vanskelig å få dem transportert til fangeleir.

Rommel var også rystet over beretninger om at sårede tyske soldater var blitt drept på en bestialsk måte med bajonett hvis de ikke klarte å reise seg.

Hvis ikke Rommels tålmodighet hadde vært så stor og hadde han ikke stadig utsatt å øve gjengjeld, så ville Afrikakrigen utartet til myrderier, slik som det så altor ofte går under slike forhold. Rommel og Afrikakorpset ble beundret av de britiske soldater for fair kamp og ridderlighet.»

Om mord på sårete tyskere kan en også lese i den britiske brigadegeneral Youngs bok: «Rommel», med mange enkeltheter.

H.

Pårørende identifiserer sine døde etter det store røde massebord i Lemberg.

De myrdede ligger lag på lag tett ved siden av hverandre og over hverandre. Da dette bilde ble tatt var allerede to lag fjernet. Det er ennu tre lag igjen.

Professor dr. Oros, Budapest, medlem av den internasjonale legekommissjon demonstrerer sine fund for kommisjonen.

(Forts. fra s. 1)

gikk til invasjon og den sittende regjering ikke avverget dette, men gikk over til nøytralitetskrenkeren, da å gjøre et kup og danne en ny regjering som opprettholdt nøytraliteten. Han trodde at når folket forstod hvorledes det var blitt ført bak lyset, så ville det følge ham.

Disse tanker om påtenkte mottiltak hvis England forgrep seg på norsk territorium, meddelte han antagelig Hitler i det meget omtalte møte i Berlin 11. desember 1939.

Det vil si at han som leder av et lovlig norsk parti forsikret det da skadelidende Tyskland om, at hvis de styrende norske politikere brøt sine høytidelige forsikringer om nøytralitet på denne måte, så ville hans parti søke å gjenopprette den.

På dette tidspunkt var Tyskland og Sovjetsamveldet en slags allierte, og Quislings hensikt med å søke å hindre at Norge kom i krig med disse to stormakter, som begge ville betrakte en engelsk invasjon i Norge som en krigersk handling og et påskudd til deling av landet, var å gjøre sitt til at Norge ikke skulle komme til å lide Polens skjebne.

*

Så kom da 9. april — like overraskende på alle. Det var jo faktisk et engelsk angrep alle ventet på. Engelskmennene hadde flere ganger grovt krenket Norges nøytralitet, noe som på historisk bakgrunn burde ha ført til krigerske forviklinger med nøytralitetskrenkeren. Utenriksminister Koht innrømmer også dette: «— eg hadde analogien fra det engelske overfallet på København 1807 i tankene —».

Som vi husker, så var Danmark da, som Norge i 1940, vennligsinnet overfor England, men gikk allikevel til krig fordi England krenket Danmarks nøytralitet. Regjeringen Nygaardsvold gikk den motsatte vei: den gikk sammen med nøytralitetskrenkeren.

Da så den tyske motaksjon kom — og som Scharffenberg har påvist, klart innenfor Folkerettens ramme — mente Quisling at han hadde moralsk plikt til å overta regjeringsmakten etter det styre som flyktet fra resultatet av sine gjerninger, og derved å gjenopprette Norges nøytralitet. Bare på den måte mente han at Norges selvstendighet kunne reddes i den foreliggende situasjon.

*

Men dette forutsatte selv sagt at tyskerne ikke hadde andre hensikter i Norge enn å gjenopprette landets nøytralitet og hindre at dets område ble misbrukt av England og Frankrike.

Quisling mente å kunne stole på at Hitler ikke hadde andre hensikter. På dette punkt har Quisling imidlertid rett til å beklage seg over den tyske politik i Norge.

Hvis Hitlers menn ikke hadde spilt dobbeltspill og etterpå innledet forhandlinger med den maktsøkende kretsen omkring administrasjonsrådet, men latt regjeringen Quisling sitte til engelskmennene hadde oppgitt kampen i Norge, for så å la den sammenkalle Stortinget, så hadde den politiske situasjon utviklet seg ganske anderledes i Norge og i hele Norden.

Norges selvstendighet og nøytralitet hadde da vært bevart hele tiden. Det trengtes ingen fredsslutning med ydmygende betingelser. Heller ingen Terboven. Å påføre Quisling landssvik ville da ikke ha falt noen inn.

Riksrådsforhandlingene tyder også på at hvis Quislingregjeringen hadde kunnet gi det norske folk selvstendighet og gjenopprettet nøytralitet, så hadde den fått Stortingets tillitsvotum, selv om den manglet den parlamentariske basis. I den foreliggende situasjon var det andre forhold som veiet mere enn tomme former, og det var jo nettopp oppnåelse av fred og selvstendighet som var hele grunnlaget for riksrådsforhandlingene. For dis-

se goder var man villig til å gi både kongen og hans arbeiderpartiregjering på båten.

Efter å ha nedkjempet Frankrike og knust de engelske tropper ved Dunkerque, kunne Hitler så uten risiko, i tillit til en virkelig nøytral norsk regjering, ha trukket de tyske troppene ut av Norge igjen, og Quislings kriseregjering kunne da inngått den nøytralitetsallianse med Sverige som Quislings politikk hele tiden tok sikte på.

Quisling sa under rettsforhandlingene i 1945 bl. a.: «Og de (tyskerne) hadde kunnet vinne tidligere hvis de ikke hadde gjort efter min mening grove militære og politiske feil, hvorav den i Norge også er en, og ikke en av de minste — jeg mener i politisk henseende.»

*

Det er lett å innse nu hva en riktig politikk fra Hitlers side kunne ha ført til i Norge. Quisling var i april dagene 1940 faktisk iferd med å få situasjonen under kontroll, da han plutselig ble styrtet med tysk hjelp. Han hadde allerede fått tilsagn av Fagorganisasjonen om støtte, og Bondelaget var iferd med å komme.

Når Hitler først hadde anerkjent Quislings nøytralitetsregjering, så var det et overgrep mot Norge å la den falle. Det var da først at Norges selvstendighet kom i faresonen. Da ble verden bannet for Terboven og hans SD.

Arsaken til Hitlers feilgrep i Norge — som i andre okkuperte land, bl. a. i Ukraina — må ha vært at han i virkeligheten ikke var den sterke mann folk trodde. Den tyske Wehrmacht med «stortyske» offiserer av typen Falkenhorst i spissen, må ha hatt en altfor stor politisk makt. Disse offiserer forstod naturlig nok intet ut over det rent militære hensyn å pasifisere Norge ånnå og gjøre det til en viljeløs brikke i det militære oppgjør. De bekymret seg ikke om Norges selvstendighet og Norges skjebne og de trengte folk med et mindre utpreget nasjonalt sinnelag enn Quisling. At de også viste dårlig militærstrategisk vurderingsevne gjør ikke saken bedre.

Det er ingen tvil om at disse offiserers mening veiet tungt i vekskålen da Hitler tok sin beslutning om å tvinge Quislingregjeringen vekk. Men det er også innlysende at de gjorde Europa en bjørnetjeneste.

Hva kunne ikke et nøytralt Norge i allianse med Sverige ha betydd for Europa i 1940 og senere?

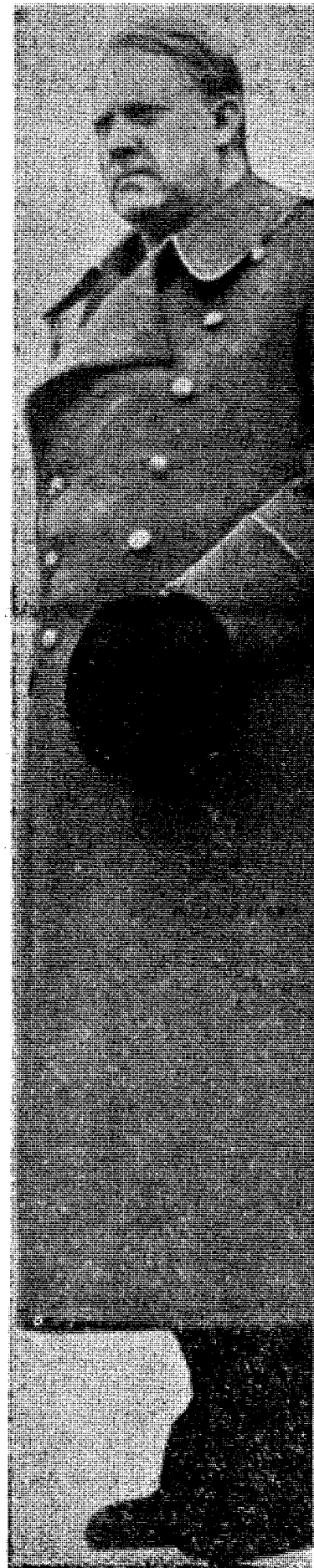
Og hvilket eksempel hadde det ikke vært, om tysker-

ne efter å ha gjenopprettet norsk nøytralitet hadde trukket sine tropper tilbake?

*

Det som kanskje er enda vanskeligere å forstå for de uinnviede, er Quislings religiøs-politiske bakgrunn.

Han trodde fast og sikkert på den guddommelige inngivelse han hadde fått om at Russland og Europa nå ville bli forenet. Allerede i «Russland og Vi» skriver han således bl. a.: «Russland og Europa kan ikke i lengden skilles. Spørsmålet er bare, om det blir Europa som forener Russlands nasjoner med seg, hvilket forutsetter bolsjevismens nedkjempelse. Eller om det blir Sovjetforbun-

dette er nesten profetisk klarsyn.

Quisling så ikke på krigen som et oppgjør mellom England og Tyskland, slik som de fleste nordmenn gjorde. Han så den bakom alle de innledende og forvirrende manøvrer som det store historiske oppgjør mellom Tyskland og Russland — mellom bolsjevismen og dens eneste europeiske motbevegelse, nasjonalsosialismen.

Og han mente at en av dem ville klare å skape den nye russisk-europeiske forbundsstat.

Den løsning vi fikk, et Resteuropa, foreløpig forsvart av den amerikanske atombombe, kunne naturligvis han, like lite som noen annen, forutse.

Han mente derfor at det var hans moralske plikt — fordi han så og forstod det som foregikk — å sørge for at Norge kom inn i den nye forbundsstat uten å bli ødelagt eller underkuet.

For den som ingenting forstår av bolsjevismens vesen og mål, men som ser kamphandlingene her som en slags nasjonal krig mellom Norge og Tyskland, må på den annen side Quislings regjeringdannelse synes uforståelig og vel direkte unasjonal.

Men for dem som innser at et samlet Russland og Europa er fremtidens uundgåelige krav, bare foreløpig stanset av atombomben, er regjeringdannelsen ingen gåte. Den var også et forsøk på å kaste vårt lodd i vekskålen for å hindre bolsjeviseringen av Europa.

Quisling ønsket ikke å føre Norge inn i en «storgermansk statsdannelse», som aktor hevdet. Men han ønsket å føre det norske folk uskadd inn i den europeisk-russiske forbundsstatsdannelse, som han visste måtte komme, og som han mente allerede da var under emning.

Slik som situasjonen er i dag, er det ingen grunn til å tro at Quisling ikke får rett.

*

På grunn av krigens utfall, fikk Quislings regjeringdannelse ikke større betydning for Norge. Den reddet kanskje Skandinavia fra å bli delt mellom Tyskland og Russland, men hvis resultatet skal bli at Russland tar hele Skandinavia om noen år, så er jo det også uvesentlig.

Anderledes ville Quislings regjeringdannelse ha virket hvis Tyskland hadde klart å samle og danne den nye europeisk-russiske forbundsstat. Quisling hadde da hatt anledning til å trygge Norges stilling innen en slik sammenslutning ved sin direkte kontakt med Hitler.

Han ville da også fått anledning til å spre sin egen

Bak Oberländeraffærens kulisser

Nydemokratisk —

(Forts. fra side 5)

høyere, idet det månedvis etterpå ble funnet massegraver med innmurte døde.

At denne masseskytning i fengslene i Lemberg ble foretatt av NKWD foreligger det helt til den siste tid overensstemmende vitneprov om fra daværende innbyggere i Lemberg i et stort antall.

Da sovjettroppene hadde rømmet Lemberg i all stillhet, kom det etter enkelte vitneutsagn ennå før de tyske tropper rykket inn i noen få tilfeller til lynsj-justis handlinger fra den opprørte ukrainske befolknings side i forbindelse med antatt angiveri av deres pårørende til NKWD fra polakkers og jøders side. Ingen beretter imidlertid om ukrainere i tyske uniformer. Da de tyske tropper tidlig 30. juni rykket inn i Lemberg, fant de i tusenvis av myrdede. Likene var allerede flere dager gamle.

En gruffull opplevelse.

Vitnet T.D. beretter blant hundrevis av andre vitner:

religiøs-politiske lære — «Quislinglæren» — blant alle disse nasjoner. Han kunne ha ydet et avgjørende bidrag til menneskehetens beste ved å søke den materialistisk betonte «nazisme» erstattet med hans egen religiøse tro på den guddommelige politiske makt bak de historiske hendelser, og skapt balanse mellom de nordiske, germanske og slaviske folk.

*

Da regjeringen Quisling måtte gå 15. april 1940, sammenkalte Quisling Hirten i Stortinget. Rosenbergs representant i Norge, Scheidt, holdt også en tale til hirdmennene, og for å undskylde Hitlers handlemåte, sa han: «Ich kenne kein Deutschland, ich kenne kein Norwegen, ich kenne nur ein grossgermanisches Reich.»

Da avbrøt Quisling ham og sa med høy stemme, klart og tydelig så alle hirdmennene hørte det: «Men jeg kjenner iallfall et Norge!»

Det er ellers vel verd å legge merke til den betydning Quislings fiender tillia ham og at de aldri blir ferdig med ham. Var det bare et tilfelle at han ble skutt på FN-dagen den 24. oktober?

*

Det står nå klart for de fleste at Norge i 1940 gjennom høyeste hold og bak folkets rygg var hemmelig alliert med England. Churchill antydet også dette på et møte med norske journalister i London 2. februar 1940.

Hvorfor er alles munn lukket med syv segl fremdeles, 20 år etterpå? Hvorfor lar

Juni 1941 i Lwow (Lemberg).

Jeg, undertegnede T. D., født 22. oktober 1907 i K., Område B., ble 21. desember 1940 arrestert av NKWD i S. B. og etter to dages forløp innlevert i fengslet i Z. i selle nr. 20. Etter tre ukers innesperring der ble jeg overført til Lemberg, til Zamarstyniv-fengslet. 22. februar 1941 overførte man meg til Lontzkyj-fengslet i Lemberg, selle nr. 26, hvor jeg var til 6. juni 1941. Deretter overførte man meg til det såkalte Brygidky-fengslet i Kasymyrviska-gaten.

Jeg nevner ikke her de forhørsmetoder som NKWD anvendte overfor meg og alle fanger. Metodene stred mot all menneskelighet. Det var gruffull torturering med hvilken man tvang fangene til å innrømme forgåelser som de aldri hadde gjort seg skyldig i.

I samme selle som jeg var fangene: pastor Schdan, pastor Koverko, diplomingeniør Rohdan Durbak, Kusj-peta og Leonid Halandiuk, alle ukrainere, som jeg husker navnene på. Av fanger av polsk nasjonalitet satt sammen med meg i samme selle: major Wilcznski, kaptein Beresovski, Skszzydlovski (sannsynligvis en dikter fra Posen) og en polsk prest fra

forsvarsministeren i Ny-gaardsvoldregjeringen seg brukte som en taus sydebukk?

Det er gjennom engelske og tyske dokumenter ført bevis for at det var denne hemmelige og ulovlige allianse som var skyld i at Norge ble trukket inn i krigen. Hadde Norge vært nøytralt, så hadde det undgått krigen.

I dag har Russland tatt Tysklands plass, og regjeringen fører den samme politikk som i 1940 — bare at alliansen nå er åpenlys. Er det ikke all grunn til å tro at dette vil føre til samme resultat: en ny okkupasjon?

Og denne gang har vi ingen Quisling, som med fare for å bli kalt landssviker våger å stille seg som en aktiv og nasjonal fender mellom okkupasjonsmakten og folket. Det er, som alle forstår, noe annet enn å underkaste seg fienden viljeløst, slik en Kuusinen gjorde det i en finsk selvstendighetskrig, og slik en tysk Ulbricht gjør det.

Selv sier Quisling i retts-saken: «Og når Norge og Norden engang i fremtiden kanskje kommer til å oppleve virkelig den skjebne (Polens), da kan man kanskje komme til å huske på Vidkun Quisling, for den er kanskje ikke så langt undav.

O. K.

Javoriv ved navn Orzechowski.

Den sovjetisk-tyske krig begynte 22. juni 1941 (det var en søndag), og allerede tirsdag 24. juni 1941 om kvelden begynte NKWD å skyte fangene. Man skjøt fangene i sellene og skrek herunder til dem: «Legg deg med ansiktet mot gulvet.»

I vår selle ble herunder skutt 2 fanger, mens tre ble såret. To av de sårede ble umiddelbart etterpå om natten ropt ut og vendte ikke tilbake. De to skutte ble først båret vekk fra sellen torsdag 26. juni 1941, tidlig om morgenen. For å dempe larmen av skuddene lot NKWD motorene på lastebiler eller traktorer gå.

Massakren på fanger varte hele netter gjennom til lørdag morgen 28. juni. Om dagen kalte man fangene ut for angivelig å løslate dem («Stalin hadde utstedt et manifest»), men ingen av de utkalte vendte noensinne hjem.

I selle nr. 84 i Brygidky-fengslet var det 115 fanger. Da jeg ble ropt ut av denne selle lørdag 28. juni 1941 kl. 3 natt var det bare to stykker tilbake i sellen: den polske prest fra Javoriv, Orzechowski og den tredje sårede fange, hvis navn jeg ikke husker mere.

Fire NKWD-folk med opplantede bajonetter bragte meg til vaktstuen, hvor det allerede var 16 fanger med hendene bundet på ryggen. Man gjorde likedan med meg.

Efter noen minutters forløp ble vi ført over gårds-plassen til fengslets kjellerlokaler.

I disse kjellerrum så jeg fryktelige scener: utallige lik av fanger som var skutt og lemlestet med forskjellige verktøy. Det ble befalt oss å stille oss med ansiktet mot veggen. Da jeg var så medtatt av synet av likhaugene med de ødelagte skaller, mistet jeg bevisstheten og falt overende på likene.

Jeg kom først til bevissthet igjen søndag 29. juni 1941, ved 8-tiden om morgenen. Jeg hørte et fryktelig skrik, gråten av kvinner som var kommet for å lete etter sine slektninger og bekjente. De dro likhaugen fra hverandre.

Sannsynligvis lå jeg under likene, for jeg var overstrømmet med blod, men ikke skutt. Da man hadde reist meg opp og løst hendene mine, visste jeg ikke mere hva som skjedde med meg og jeg flyktet opp trappene til utgangen. Således løp jeg ut på gaten, hvor jeg ble stanset av folk som beroliget meg og sa at bolsjevikene ikke var der mere. En eller

annen bragte meg inn i et hus hvor jeg ble vasket og fikk mat, og så kom jeg langsomt til meg selv igjen.

Dette vitneprov kan jeg nårsomhelst bekrefte med min ed»

Massemordet i Vynnyzja.

Dette er bygget på en øyenvitneberetning av Thor Schurlyvyj:

Massemordet i Vynnyzja er intet annet enn et symptom på det russisk-bolsjevikiske system, og forbrytelser av denne art er ikke sjeldne. Jeg nevner her bare to, som er alminnelig kjent.

Nesten samtidig ble i siste verdenskrig to uhyrlige forbrytelser av bolsjevikene avslørt og bevist: I Katyn-skogen ble likene av flere tusen polske offiserer gravet ut og i den ukrainske by Vynnyzja ble funnet massegraver med mere enn 11.000 ukrainere, som mellom 1937 og 1938 på ordre fra Moskva uten noen slags rettsforhandlinger var blitt skutt. Tallet på ofre etter den bolsjevikiske terror i Vynnyzja overstiger det i massegravene ved Katyn. Viktigere er imidlertid den kjennsgjerning at det gir bevis på mordene på millioner mennesker som samtidig og senere fant sted i alle ukrainske byer, i Hvit-Ruthenia, i Kaukasus, i Turkistan, i Kosakland og så også i Lithuania, Letland og Estland.

I juni 1943 ble det etter anvisning av beboere i Vynnyzja funnet en mengde massegraver med skutte ukrainere.

I grønnsakfeltet ved Litynskgaten ble det funnet 37 massegraver. I de fleste av dem var det mellom 100 og 130 lik, i to graver henholdsvis 250 og 280. Det samlede tall på de lik som ble funnet på dette sted beløp seg til ca 4.000. Ved kirkegården fant en 3.000 og i Byparken ca 4.000. Alle graver hadde en standardstørrelse: 2 meter bred, 3 meter lang og 3—4 meter dyp. Avstanden mellom dem var for det meste den samme, slik at en ved utgravningene avdekket en kjempemessig, etter geometriske mønstre anlagt og med lik bebodd underverden.

I Byparken hadde bolsjevikene innredet et danse-gulv over massegravene, samt et musikkpodium og en karusell. De ukrainske unge gutter og piker ante ikke at de danset over sine fedres og brødres graver. Det offisielle navn på parken var: «Bypark for kultur og adspredelse» 13. og 14. juli 1943 arbeidet i Vynnyzja en internasjonal kommisjon, som bestod av betydelige eksperter i rettsmedisin og patologisk anatomi. Medlemmer var: dr. Senon fra Gent (Belgia),

(Forts. fra s. 4)

lidenhetens sentrum arrangerte Kaufmann en pressekonferanse. I Vlissingen møttes nylig reportere fra 68 nederlandske aviser for å motta beretningen om hans lidelseshistorie fra martyrens egen munn og bringe den videre til verdensoffentligheten.

I Nederland fløt rørelsens og medlidenhetens tårer. Han ble fremstillet for skolebarna som «et lysende eksempel på mannsmod» og av borgermestrene ble han hilst som «demokratisk helt». Svindleren Kaufmann overtraff i betydelig utstrekning Köpenik-kapteinens svindlerier.

Dog, etter så meget sørgelig la oss komme til den muntre avslutning. Tragedien slo om i komikk:

1. Nazibyen avslørte seg som en sosialdemokratisk by med en dyktig sosialdemokratisk borgermester Fritz Levermann.

2. Den i 1960 av nazistene ruinerte Kaufmann hadde allerede i 1952 lidt så sterkt under vekselgjeld at han hadde overført sin formue til sin hustru.

3. Den antinazistiske landråd og tidligere leder for erstatningsmyndighetene gav følgende uttalelse om dette nazioffer: «Forfølgelsesvanvidd».

4. Den virkelige grunn til hans emigrasjon (etter hva den sosialdemokratiske borgermester opplyser): «Kaufmann skulle sone en fengselsstraff på fire måneder for drap ved uforsiktig kjøring.»

Slik endte det siste løgnfelttoget til anti-antisemitene. Dog om dette tier «Springer Auslandsdienst», den store Bundespresse viser «tilbakeholdenhet» og verdenspressen? — gjett tre ganger.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Bergs Assuransesbyrå

ALLI FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

dr. Michajlov fra Sofia (Bulgaria), dr. Personen fra Helsinki (Finnland), dr. Duvoir fra Paris (Frankrike), dr. Kazzaniga fra Mailand (Italia), dr. Jurak fra Zagreb (Kroatia), dr. Poorten fra Amsterdam (Holland), dr. Birkie fra Bukarest (Rumelia), dr. Chekwist fra Stockholm (Sverige), dr. Kressek fra Pressburg (Slovakia), dr. Orsos fra Budapest (Ungarn).

Slik fikk amerikanerne —

(Forts. fra s. 1).

tenner i Deres Riksbank?» spurte den milde dommer Dodd ham.

— «Nei!»

— «Da vil jeg vise Dem en film!»

Lyset i salen ble slukket, apparatet snurret: USA-soldater trenger inn i skattkamret i Reichsbank-Hauptstelle Frankfurt a.M. De lar de kjempetunge panserdører åpne. Fullstoppede sekker påtrykt «Deutsche Reichsbank» velter ut på gulvet. De blir løftet opp på store bord og åpnet. Da renner det ut: ringer, øredobber, mynter, gulltenner. — Funk ser uforstående på det og er nær et sammenbrudd. Slik er altså hans samarbeid med SS og konsentrasjonsleirene bevist. Fortvilet stammer han: «Jeg har ikke visst noe om det!»

Fritsch skriver: «Vi trodde på hans ord!»

*

Et år senere, skriver Fritsche i sine erindringer, sitter en av Funks medarbeidere, riksbankdirektør Puhl i Wilhelmstrasse-prosessen på anklagebenken. Puhl tilkaller vitner som avlegger ed på at i det øyeblikk bygningen ble besatt av de ame-

rikanske tropper var skattkamret i Frankfurterbanken tomt. De overgav det tomt. Man spør Puhl om han da ikke kjenner til filmen som ifølge dommer Dodds offentlige kunngjøring «ved besettelsen av byen Frankfurt ble opptatt som beviskraftig dokument.»

«Å jo», sa Puhl, «jeg var jo selv tilstede da filmen ble tatt opp. Det foregikk nemlig slik: En dag etter at Frankfurt var besatt, kjørte amerikanske lastebiler opp foran den daværende Reichsbank. Man forlangte sekker. I disse fylte amerikanerne smykker, gulltenner og andre gjenstander som lastebilene hadde bragt med seg. Så puttet man de fylte sekker i de tomme skattkamre, lukket dem, hentet filmfolkene, lot panserdørene åpne og begynte å ta opp filmen» — denne film som skulle brekke nakken på Funk.»

*

Så langt disse to avisklipp. En kunne kanskje spørre hvor amerikanerne fikk gulltennene fra. Og en tenker uvilkårlig på den film som i disse dager kjøres på norske kinoer og som også utgis for å være autentisk.

BAK KULISSENE:

(Forts. fra s. 4).

ter vekker imidlertid betenkeligheter hos mange. Altfor mange husker fremdeles hva denne elev av Clemenceau i skrekens år 1917/18 til de allierte seiret lærte av fryktelige regjeringstater hos denne onde gamling, og man hører utbrudd som: «I Clemenceau hadde vi en tiger, men med Mandel har vi fått en hyene —».

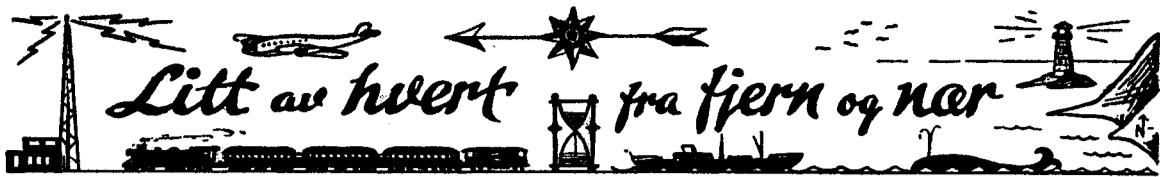
CHURCHILL TALER.

Mens Antwerpen er falt, Mecheln og Löwen er tatt av tyskerne etter harde kamper og franskmennene har måttet gå tilbake til Oise, holder den britiske premierminister en flamme-tale foran mikrofonen. «For første gang taler jeg nå i egenskap av premierminister. Stunden er alvorlig. Et rasende slag utvikler seg i Frankrike: det har lyktes tyske stridsvogner å bryte gjennom de franske linjer nord for Maginotinjens. Men dette skal ikke ure oss — franskmennene holder som før fronten. Jeg har en urokkelig tro på den franske hær og dens fører! Den franske ministerpresident, som ikke lar seg ryste av noe, har forsikret meg at Frankrike, komme hva komme vil, skal kjempe til siste slutt, og at denne slutt ikke kan være noe annet enn seiren. Vi kjemper side ved side, vi overgir oss aldri, og hvor store ofre enn må bli, så vil vi bli seirherrene!»

I mellomtiden er femten franske generaler blitt avsatt, armé-

sjef, førere av armékorps og divisjoner. Den 73-årige nye øverstkommanderende gir et bevis på sin ubrutte styrke: han flyr til fronten, undgår bare såvidt tyske jagere, han besøker nordarméen, som den farlige ring slutter seg tettere og tettere om, reiser så med et krigsskip til Dieppe, går der over i en bil og raser, ledsaget av en avdeling på motorsykkel tilbake til Paris. Der kommer han akkurat passe til det store krigsråd hvor stillingen skal mestres.

Offentligheten kaster seg over en erklæring av Reynaud: «Jeg har nettopp talt med general Weygand som kom tilbake fra fronten. Generalissimus har erklært overfor meg: «Jeg er full av tillit hvis enhver gjør sin plikt.» Sivilbefolkningen må ikke la seg forskrekke av de motoriserte tyske avdelinger — de betyr ikke mere enn de tidligere fremstøt av kavalleri og koster fienden store ofre. Sivilbefolkningen må fortsette sitt arbeid i ro og orden. Enhver nedsettelse av produksjonen skader fedrelandet. Sivil- og militærmyndighetene har fått tilsvarende anvisninger. Jeg gjentar: hvis vi holder ut en måned — og vi skal holde ut så lenge det er påkrevet — da har vi tre fjerdedeler av veien til den endelige seir bak oss». I senatet uttaler imidlertid Reynaud de farlige setninger: «Hvis Frankrike bare kan reddes ved et under, så sier jeg: jeg tror på dette under, for jeg tror på Frankrike!»

FRANSK APARTHEID-POLITIKK.

Pariser-avisen Le Monde bringer en meddelelse om at den franske statsminister Michel Debré på et møte med franske offiserer skal ha uttalt at krigen i Algerie ikke kan fortsette lenger. Han antydte at Frankrike kan bli nødt til å dele Algerie i to forvaltningsområder, et europeisk og et arabisk, hvis situasjonen ikke endrer seg innen våren 1961. Og da får altså den norske LO sjansen til en boikott igjen, for en slik deling er jo intet annet enn den sør-afrikanske apartheid-politikk.

*

JORDBRUKSEKSPERTEN UTTALER SEG.

Dagbladet begynner visst allerede å glemme sine bitre erfaringer med jordbruksdriften på Laake — eller kanskje en ikke dyrket frukt på denne gård som Dagbladet drev med et så praktfullt underskudd? Iallfall er bladet nå på krigsstien igjen mot våre jordbrukere og råder dem til å slå ned fruktprisene ytterligere, fordi «i barnerike familier blir fruktkjøpene likevel en betydelig utgiftspost.» I slike familier er kanskje også aviskjøp en betydelig utgiftspost, så hvorfor slår ikke Dagbladet av på sine priser? Dette heilnorske bladet forteller de norske bønder og gartnerne at bananer fra Kanariøyene koster det samme som epler fra Lier og Asker og noe lignende er tilfelle med appelsiner fra fjerne land og druer fra Syden. Det bladet ikke forteller er at det også er en ikke uvesentlig forskjell på lønningene i Norge og i disse land. Er det så å forstå at Dagbladet mener at de norske arbeidere skal nøye seg med samme lønninger som Sydens niggere? Og er det i den anledning vi skal importere negere og andre Sydens barn hit, slik at vi kan få billig arbeidskraft?

*

KONGENS TAKK.

Ifølge VG og endel andre aviser rettet Kongen under den årlige slottsmiddag for stortingsrepresentantene «en spesiell takk til de representanter som har bestemt seg for å trekke seg tilbake fra det politiske liv.» Dagbladet morer seg over dette kollegenes referat og formulærer

Men dette «under» må organiseres — og så reiser også ministerpresident Reynaud til krigsråd i Vincennes.

(Neste gang: Krigsrådet før slaget.)

selv Kongens uttalelse slik: «Kongen — — rettet en spesiell takk til de stortingsrepresentantene som møtte for siste gang til slottsmiddagen.» Så noe rart må han utvilsomt ha sagt, noe som mange ikke er uenig i! Etter at nå hele verden så å si er innskrevet som satellitter enten hos USA eller Sovjet-samveldet, var det ellers noe pussig å merke seg at Kongen hadde oppdaget «ting som tyder på at de mindre nasjoner etter hvert kan få større innflytelse og nye oppgaver på det internasjonale plan.» Hvem iallverden kan nå ha laget den talen? Men hvordan det nå er med det, så takket iallfall den gamle omvendte marxist Nils Langhelle Kongen i varme og hjertegripende ord for «alt ifra vi var små!»

*

TROFAST VAKTHOLD.

FN's hovedforsamling er nå blitt det rene sirkus, hvor representantene skjeller hverandre huden full og holder på å gå til håndgripeligheter, mens selveste Krustsjov tar av seg skoene og banker i pulten med, og presidenten slår skaftet av klubben. Alt dette vekker ikke særlig bekymring i Arbeiderbladet og de andre norske aviser, men når en arabisk representant sier at «Midt-Østen trues av zionistisk nazisme», så slår Israels hjemlige forsvarere trofast alarm. «Arabisk taktløshet», skriver Arbeiderbladet i overskriften over telegrammet.

*

KENNEDY OG JØDENE I USA.

I USA tilspisser valgkampen seg. Mens Nixon frir til negerne, søker Kennedy sin støtte hos jødene. Under tittelen «Kennedy kom, talte og seiret på det zionistiske årsmøte» beretter den jødiske avis «Aufbau» om den demokratiske presidentkandidats deltagelse ved åpningen av årskongressen i Statler Hotel i New York. Kennedy understøttes av de 5,5 millioner jøder som etter «Aufbaus» oppgave bor i USA. «Å profetere er en jødisk tradisjon», sa Kennedy, «men likevel våger jeg å profetere at Israel vil forbli, blomstre og utvide seg. Det er jeg sikker på. Jeg skulle ønske jeg var like sikker på utfallet av de kommende novembervalg. «Aufbau» tilføyer: «Reaksjonen i salen kan man forestille seg Taleren ble stadig avbrutt av stormende bifall. Det var ingen tvil om at han fullstendig fengslet sine tilhørere.»

EN HALV MILLION DOLLARS I UKEN.

Vi har før nevnt at det i USA finnes en organisert jødisk bevegelse som tar avstand fra zionismen, som sier at jødedommen er en religion og som hevder at jødene i USA er amerikanere som andre i Statene og ikke har noen forpliktelser overfor Israel og zionismen. The American Council for Judaism er navnet på organisasjonen og den utgir forskjellige publikasjoner. I en av dem «Brief» meddeles det at Israel mottar 500.000 dollars pr. uke i hjelp fra USA, dels fra den amerikanske stat og dels fra jøder bosatt i USA, og det erklæres at «The American Council for Judaism» har ført en lang kamp mot zionistenes anstrengelser for å utnytte judaismen for politiske formål.»

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og helsebare loftstrapper.

ANNELISE PAROW TANNINNSJENING Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege MARTIN KJELDAAS Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:
32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Averter i «Folk og Land»